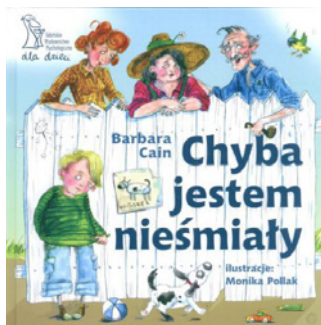

**Barbara
Cain**

Chyba jestem nieśmiały

Gdańskie Wydawnictwo
Psychologiczne
Gdańsk 2008

Ta pogodna opowieść pokaże dzieciom, że nieśmiałość nie musi przeszkadzać im w zawieraniu przyjaźni i uniemożliwiać dobrą zabawę. Główny bohater książki, Staś jest nieśmiały; zbyt nieśmiały, by rozmawiać z panem Górskim, z którym kiedyś obserwowali razem ptaki, czy z miłym panem Koleckim, sprzedawcą lodów. Ale pewnego dnia, kiedy gubi się jego ukochany piesek Wigorek, chłopiec zapomina o swojej nieśmiałości i myśli tylko o tym, by jak najszybciej odnaleźć zwierzaka. I nagle okazuje się, że potrafi rozmawiać ze wszystkimi!

Z opisu wydawcy

Opis

Czasami w budowaniu dobrych relacji przeszkadza dzieciom nieśmiałość. W opowiadaniu Barbary Cain *Chyba jestem nieśmiały*, pięknie zilustrowanym przez Monikę Pollak, głównym bohaterem jest Staś, który z powodu swojej nieśmiałości nie potrafi właściwie się zachować. Wstydi się mówić „dzień dobry”, nie odpowiada na pytania sąsiadów, przez co uważany jest za nieco niegrzecznego. Chłopiec boi się, że to co powie, będzie źle zrozumiane przez otoczenie. Jego postawę radykalnie zmienia nagłe zagubienie ukochanego psa Wigorka. Staś

poszukując pupila, zapomina o swojej nieśmiałości i sam inicjuje rozmowy ze wszystkimi sąsiadami, aby zasięgnąć informacji, czy przypadkiem nie widzieli jego czworonożnego przyjaciela. Niepokój o Wigorka i chęć jego odnalezienia okazały się silniejsze od lęku związanego z nieśmiałością. Podążając za wskazówkami kolejnych rozmówców, chłopiec odnajduje psa oraz siłę, aby przezwyciężyć nieśmiałość. Uświadamia sobie również, że ludzie są przyjaźni i miło jest z nimi pogawędzić, nawet bez konkretnego powodu.

Tematy do dyskusji

- Czy czujecie się czasami tak samo jak Staś?
- Jak się wtedy zachowujecie? Czy nieśmiałość przeszkadza w życiu?
- Jak przezwyciężyć nieśmiałość?
- Czy można wyćwiczyć umiejętność dobrej i skutecznej komunikacji?

Propozycje gier i zabaw

Zabawa w komplementy. Prowadzący zachęca uczestników do zabawy w komplementy: zadaniem każdego dziecka jest wyszukanie i głośne wypowiedzenie (pochwalenie) własnych „mocnych stron”, „uzdolnień”, „umiejętności”, a także cech pozytywnych dostrzeżonych u przyjaciela, rodziców, rodzeństwa, dziadków itd. Po zabawie moderator rozmawia z uczestnikami na temat ich odczuć, czy miło jest być chwalonym (komplementowanym) i móc pochwalić kogoś za coś.

Zabawa psychologiczna: „Pociąg”. Uczestnicy dobierają się trójkami. Pierwsza osoba to Bufor, w czasie poruszania się pociągu będzie miał zamknięte oczy, druga osoba to Wagonik, pociągiem kieruje Maszynista znajdujący się na końcu składu. Bufor i Wagonik wypełniają polecenia Maszynisty, który dbając o bezpieczeństwo pociągu, wydaje polecenia: w prawo, w lewo, prosto, stop, cofamy się... Zabawa będzie zakończona, gdy każdy z uczestników sprawdzi się w roli Maszynisty, Wagonika i Bufora. Po przeprowadzonej zabawie zadajemy pytania: Kto czuł się najlepiej w roli Maszynisty? Czy łatwo jest kierować innymi? Komu przypadła do gustu rola Wagonika? To najbezpieczniejsze miejsce w pociągu, ale wymaga umiejętności słuchania i bezkonfliktowego wypełniania poleceń; czy ktoś czuł się dobrze w roli Bufora?

Warto przeczytać

– Beata Ostrowicka, *Ale ja tak chcę!*, Literatura, Łódź 2010

Poleca

dr **Wanda Matras-Mastalerz** – adiunkt w Instytucie Nauk o Informacji Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie, doktor nauk humanistycznych w dziedzinie literaturoznawstwa, Prezes Zarządu Polskiego Towarzystwa Biblioterapeutycznego we Wrocławiu. Autorka kilkudziesięciu publikacji naukowych i popularnonaukowych z zakresu terapeutycznej funkcji książki, biblioterapii, pracy z uczniem o specjalnych potrzebach edukacyjnych, technik pracy umysłowej oraz edukacji medialnej i czytelniczej.

